

Küçük Güneş

Yavuz DEMİRKIRAN

Küçük Güneş

Yavuz DEMİRKİRAN

Kadife gökyüzünün çok yukarılarında, gecenin engin ve derin olduğu yerde, Sunny adında çok küçük bir güneş yaşırdı. Yuvarlak ve altın sarısıydı, küçük bir top kadardı ve bedeninin çevresinde yumuşak, parlayan bir kenar vardı. Sıcak turuncu yanakları ışıldar, iki büyük kehribar gözü hep sevgi doluydu. Alt kenarına sıkıca sarılmış küçük, gök mavisi bir atkı takardı ve yüzünde minik yıldız şeklinde çiller dans ederdi.

Her gece büyük yıldızlar parlamak için ortaya çıkardı. Çok eski ve devasaydılar; parlak beyaz ve soluk gümüş ışıktan keskin, parlak uçları olan uzun, ışıltılı biçimlerdi. Işıldayan gümüş kuşaklar ve minik pırıltılı taçlar takarlar, kendinden emin yüzleri dar, parlak gözlerle ışıldardı. Uzakta, serin ve görkemli bir şekilde parıldarlar ve bir kez olsun küçük Sunny'ye bakmazlardı.

Sunny gökyüzünün kenarında sessizce süzülür ve onların parlamasını izlerdi. "Ne kadar büyük ve parlaklar," diye fısıldardı kendi kendine. "Kimse benim küçük ışığımı görmüyor bile." Işığı eskisinden biraz daha sönük titredi ve gök mavisi atkısını çenesine kadar çekti. Bir dağın yanında bir çakıl taşı kadar küçücük hissetti ve yumuşak gülümsemesi kayboldu.

Sessiz bir gecede, büyük yıldızlar birbirlerine parlamakla meşgulken, Sunny çok aşağıda bir şey fark etti. Minicik, yuvarlak bir gezegen soğuk, karanlık uzayda tek başına süzülüyordu; küçük, mavi-yeşil ve buzlu beyaz lekelerle kaplıydı. Gökyüzünde kaybolmuş küçük bir misket gibi görünüyordu, ince, pırıltılı bir kırağı ve kar battaniyesine sarılmıştı. "Aşağıda, merhaba?" diye seslendi Sunny usulca. Kimse yanıt vermedi.

Sunny bakmak için biraz daha yaklaştı. Kırığı tepeleri soğuk, beyaz bir battaniye gibi örtmüştü ve bir nehir tamamen hareketsiz, donmuş halde duruyordu. Küçük ağaçlar sarkmış dallarıyla birbirine sokulmuş, donmuş çiçekler başlarını buzlu toprağa doğru eğmişti. Bütün küçük gezegen sessiz, uykulu ve çok ama çok soğuk görünüyordu. "Ah," diye fısıldadı Sunny. "Çok üşüyor olmalısın."

Sonra karda bir Şey kıpırdadı. Küçük, yuvarlak bir yaratıktı; tüylü, soluk mavi ve beyaz, yaklaŖık bir futbol topu kadardı. Minik, k  t kanatları, küçük turuncu bir gagası ve endiŖeli, kocaman koyu gözleri vardı. Minicik, kahverengi örgü bir Ŗapka ve ince, kırmızı bir atkı takıyordu ve küçük ayakları kırağıda titriyordu.

"Merhaba," dedi Sunny usulca. "Ben Sunny. Sen kimsin?"
Tüylü yaratık ona bakıp gözlerini kırpıttı. "Ben Pip," dedi küçük, titrek bir sesle. "Burada her şey donmuş ve bütün arkadaşlarım üşüyor ve korkuyor. Çiçekler açmıyor, nehir akıyor. O kadar uzun zamandır sıcaklık bekliyoruz ki."

Sunny titreyen Pip'e, donmuş tepelere ve uyuklu ağaçlara baktı. Kalbinde sıcacık bir kıpırtı hissetti. "Ben büyük bir yıldız değilim," dedi usulca. "Ama biraz yumuşak sıcaklığım var. Belki yardım etmeye yeter." Pip'in kocaman koyu gözleri umutla parladı. "Lütfen dene," diye fısıldadı Pip. "Birazcık sıcaklık bile bizim için çok şey demek."

Böylece Sunny küçük, donmuş gezegene biraz daha yaklaştı. Dev yıldızlar gibi alev alev yanmadı ve soğuk gümüş ışıkla parıldamadı. Bunun yerine yumuşakça, sıcak ve altın renginde parladı ve yumuşak sıcaklığını sıcacık bir battaniye gibi aşağıya salıverdi. En yakın tepedeki kırağı parıldamaya başladı ve donmuş bir yapraktan minik bir su damlası süzüldü.

Pip yanında hoplayıp usulca tezahürat yaptı. "İşe yarıyor! Hissedebiliyorum!" Sunny biraz daha parlak ve biraz daha sıcak parladı ve tüm kalbiyle parlamaya devam etti. Çevrelerindeki hava yumuşadı ve ılındı. Birbirine sokulmuş ağaçlar, sanki uzun, çok uzun bir uykudan uyanıyormuş gibi dallarını birazcık kaldırdı.

Yavaş yavaş, donmuş nehir çatlamaya ve gürüldemeye başladı. İnce bir su akıntısı dışarı baktı ve sonra çakıl taşlarının üzerinden gülerек hızla aktı. "Nehir akıyor!" diye ciyakladı Pip, minik kanatlarını çırparak. Yeşil lekeler dökülmüş boya gibi tepelere yayıldı ve küçük tomurcuklar meraklı ve cesur bir şekilde eriyen karın içinden yukarı itti.

Sonra çiçekler açtı. Önce bir tane, sonra on, sonra yüz tane; yapraklarını Sunny'nin yumuşak ışığına doğru uzattılar. Arılar hiç yoktan vızıldayarak geldi ve kuşlar uyanan ağaçlardan şarkı söyledi. Hayvanlar sıcacık deliklerinden ve yuvalarından dışarı baktı, sıcak ışıktaki gözlerini kırptırdı. Küçük gezegen artık gri ve donmuş değildi. Yeşil, çiçek açmış ve canlıydı.

Sunny hepsinin üzerinde süzüldü, mutlulukla parlıyordu. "Bak, Pip!" diye güldü. "Hayat geri dönüyor!" Pip bir daire çizerek dans etti, kahverengi şapkası zıpladı. "Başardın, Sunny! Sıcaklığın bütün dünyamızı uyandırdı!" Bitkiler salındı, nehir şarkı söyledi ve küçük gezegen mutlulukla döndü, yeni yeşil ceketini özel bir armağan gibi giyerek.

O gece Sunny engin kadife gökyüzüne geri süzüldü. Büyük yıldızlar hâlâ parlıyordu, gümüş kuşaklarıyla uzun ve görkemliydiler. Ama artık Sunny daha önce bilmediği bir şeyi biliyordu. Önemli olmak için en büyük yıldız olması gerekmiyordu. Yumuşak sıcaklığı donmuş bir dünyayı çiçek açtırmıştı.

Gök mavisi atkısını biraz daha sıkı sardı ve küçük, yumuşak gülümsemesini gülümsedi. "Herkesin bir değeri var," diye fısıldadı pırıldayan karanlığa. "Küçük bir güneş bile büyük bir fark yaratabilir." Çok aşağıda, yeşil küçük gezegende Pip ona el salladı ve çiçekler de sallandı; sıcak, parlak ve hayat dolu.

Ve eğer bir gün gece gökyüzüne bakarsan, dev yıldızların arasında küçük, altın bir ışılıtılı görebilirsin. O, hâlâ usulca parlayan, küçük gezegenini hâlâ sıcak tutan Sunny'dir. Gökyüzündeki en büyük ışık değildir, ama Pip için, aan çiçekler ve şarkı söyleyen nehir için o, hepsinin en özel güneşidir.